

Tekst 8a

Søren Kierkegaard: Opbyggelige taler i forskellig ånd, 1963, s. 157 f.

Hvad lærer altsaa den Bekymrede af Lilierne? Han lærer, at nøies med at være Menneske, og ikke at bekymres om Forskjelligheden mellem Menneske og Menneske; han lærer at tale lige saa kort, lige saa høitideligt, lige saa opløftende om det, at være Menneske, som Evangeliet taler kort om Lilierne. Og dette er jo ogsaa menneskelig Skik og Brug netop ved de høitideligste Leiligheder. Lad os tænke paa Salomo. Naar han da ifører sig det kongelige Purpur, naar han throner majestætisk i al sin Herlighed: nu ja, der lader sig ogsaa tale høitideligt saaledes, at den Talende siger: Deres Majestæt; men naar der, i Alvorens evige Sprog, skal tales høitideligst, saa hedder det: Menneske! Og netop dette samme siger vi til den Ringeste, naar han, liig Lazarus, ligger næsten ukjendelig i Armod og Elendighed, vi sige: Menneske! Og i det for et Menneskes Liv afgjørende Øieblik, naar alle Forskjelligheder afskaffes, siger vi: Menneske! Dog tale vi derfor ikke ringe, tvertimod vi sige det Høieste, fordi det, at være Menneske, ikke er lavere end Forskjellighederne, men er ophøiet over dem; thi denne den væsentligen lige Herlighed mellem Mennesker er dog vel ikke Dødens sørgelige Lighed, saa lidet som den væsentlige Lighed mellem alle Lilier, der jo netop er Lighed i Deilighed.